

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-05291/17-38

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako věcně příslušný orgán podle § 10 odst. 1 písm. a) a § 12 odst. 1 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů (zákon o některých službách informační společnosti), v řízení o přestupku vedeném podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl dne 5. června 2018 takto:

Společnost [redacted] se sídlem [redacted]

- I. se uznává vinnou ze spáchání přestupku podle § 11 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 480/2004 Sb., kterého se dopustila tím, že opakovaně šířila nevyžádaná obchodní sdělení ve smyslu § 2 písm. f) zákona č. 480/2004 Sb., když:

dne 17. května 2017 zaslala obchodní sdělení z elektronické adresy [redacted] s odkazem na [redacted] na elektronickou adresu [redacted]

dne 17. května 2017 zaslala obchodní sdělení z elektronické adresy [redacted] s odkazem na [redacted] na elektronickou adresu [redacted]

dne 25. května 2017 zaslala obchodní sdělení z elektronické adresy [redacted] s odkazem na [redacted] na elektronickou adresu [redacted]

dne 13. července 2017 zaslala obchodní sdělení z elektronické adresy [redacted] s odkazem na [redacted] na elektronickou adresu [redacted]

dne 15. července 2017 zaslala obchodní sdělení z elektronické adresy [redacted] s odkazem na [redacted] na elektronickou adresu [redacted]

dne 15. července 2017 zaslala obchodní sdělení z elektronické adresy [redacted] s odkazem na [redacted] na elektronickou adresu [redacted]

dne 15. července 2017 zaslala obchodní sdělení z elektronické adresy [redacted] s odkazem na [redacted] na elektronickou adresu [redacted]

dne 15. července 2017 zaslala obchodní sdělení z elektronické adresy [redacted] s odkazem na [redacted] na elektronickou adresu [redacted]

dne 25. července 2017 zaslala obchodní sdělení z elektronické adresy [redacted] s odkazem na [redacted] na elektronickou adresu [redacted]

dne 1. září 2017 zaslala obchodní sdělení z elektronické adresy [redacted] s odkazem na [redacted] na elektronickou adresu [redacted]

dne 17. října 2017 zaslala obchodní sdělení z elektronické adresy [redacted] s odkazem na [redacted] na elektronickou adresu [redacted]

dne 20. října 2017 zaslala obchodní sdělení z elektronické adresy [redacted] s odkazem na [redacted] na elektronickou adresu [redacted]

dne 25. října 2017 zaslala obchodní sdělení z elektronické adresy [redacted] s odkazem na [redacted] na elektronickou adresu [redacted] a

dne 23. listopadu 2017 zaslala obchodní sdělení z elektronické adresy [redacted] s odkazem na [redacted] na elektronickou adresu [redacted]

přičemž adresáti shora uvedených obchodních sdělení nedali souhlas k jejich zasílání a rovněž se nejedná o zákazníky obviněné ve smyslu § 7 odst. 3 zákona č. 480/2004 Sb.,

čímž porušila povinnost stanovenou v § 7 odst. 2 zákona č. 480/2004 Sb., tedy využila podrobností elektronického kontaktu za účelem šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky, aniž by k tomu uživatelé elektronických adres dali předchozí souhlas,

a dále

- II. se uznává vinnou ze spáchání přestupku podle § 11 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 480/2004 Sb., kterého se dopustila tím, že obchodní sdělení ve smyslu § 2 písm. f) zákona č. 480/2004 Sb., šířila neoznačené jasně a zřetelně jako obchodní sdělení,

čímž porušila povinnost stanovenou § 7 odst. 4 písm. a) zákona č. 480/2004 Sb., tedy zasílat elektronickou poštu za účelem šíření obchodního sdělení pouze, pokud je tato pošta zřetelně a jasně označena jako obchodní sdělení, a to v níže uvedených případech:

dne 25. května 2017 z elektronické adresy [redacted] na elektronickou adresu [redacted] s předmětem obchodního sdělení „Malý, ale výkonný“,

dne 1. září 2017 z elektronické adresy [redacted] na elektronickou adresu [redacted] s předmětem obchodního sdělení „Kancelářský počítač za cenu kancelářského balíku“ a

dne 17. října 2017 z elektronické adresy [REDAKCE] na elektronickou adresu [REDAKCE] s předmětem obchodního sdělení „12 jader, 24 threadů, 48 GB RAM a grafická karta se 6 GB paměti“,

- III. za což se jí podle § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb. a v souladu s § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 480/2004 Sb. ukládá

pokuta ve výši 80.000 Kč
(slovy osmdesáttisíc korun českých)

- IV. a dále podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 1.000 Kč**,

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČO obviněné, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

Řízení pro podezření ze spáchání přestupků podle § 11 odst. 1 písm. a) bod 1 a 2 zákona č. 480/2004 Sb. bylo zahájeno příkazem Čj. UOOU-05291/17-33 ze dne 26. února 2018, který byl obviněné, společnosti [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE] [REDAKCE] doručen dne 27. února 2018. Podkladem pro zahájení řízení byl protokol o kontrole Čj. UOOU-05291/17-31 ze dne 23. ledna 2018 pořizovaný podle č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), inspektorem Úřadu pro ochranu osobních údajů Ing. Josefem Vaculou v rámci kontroly provedené u obviněné ve dnech 3. listopadu 2017 až 8. února 2018, včetně spisového materiálu shromážděného v rámci této kontroly. Dne 7. března 2018 byl Úřadu doručen odpor obviněné proti výše uvedenému příkazu, který byl přípisem právního zástupce obviněné společnosti ze dne 16. března 2018 odůvodněn. V souladu s § 150 odst. 3 správního řádu byl podaným odporem příkaz zrušen a správní orgán pokračoval v řízení.

Podkladem pro zahájení kontrolního řízení byly stížnosti, které byly správnímu orgánu doručovány v období od května 2017 do listopadu 2017. Obsahem těchto podání byly stížnosti na šíření nevyžádaných obchodních sdělení, které jsou uvedeny v protokolu o kontrole Čj. UOOU-05291/17-31, obviněnou společností.

V průběhu kontrolního řízení nebylo obviněnou společností nikterak doloženo, že by disponovala právním titulem pro šíření obchodních sdělení (souhlas ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 480/2004 Sb.). Nebyl doložen ani zákaznický vztah ve smyslu § 7 odst. 3 zákona č. 480/2004 Sb. mezi obviněnou a adresáty obchodních sdělení. Dále bylo v rámci kontrolního řízení zjištěno, že zasílané zprávy nejsou jako obchodní sdělení řádně označeny. V návaznosti na tato zjištění byl vyhotoven protokol o kontrole Čj. UOOU-05291/17-31. Proti tomuto protokolu o kontrole nepodala obviněná společnost v řádné lhůtě námitky ve smyslu zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád).

V návaznosti na to, vydal správní orgán příkaz (Čj. UOOU-05291/17-33), proti kterému byl právním zástupcem obviněné společnosti včas podán odpor (Čj. UOOU-05291/17-34), který byl následně odůvodněn (Čj. UOOU-05291/17-36).

K předmětu řízení je třeba obecně uvést, že obchodním sdělením ve smyslu § 2 písm. f) zákona č. 480/2004 Sb. se rozumí všechny formy sdělení, včetně reklamy a vybízení návštěvě internetových stránek, určeného k přímé či nepřímé podpoře zboží či služeb nebo image podniku osoby, která je podnikatelem nebo vykonává regulovanou činnost. Zprávy rozesílané prostřednictvím elektronické pošty, tak jak jsou specifikovány ve výroku I tohoto rozhodnutí, měly dle správního orgánu podle jejich obsahu bez nejmenších pochybností charakter obchodních sdělení. Současně je nepochybné, že obviněná tato sdělení rozesílala opakovaně. K pojmu opakovanost správní orgán dodává, že opakovanost šíření obchodních sdělení je posuzována jako objektivní kritérium ve vztahu k jednání odpovědné osoby. Opakovanost šíření nevyžádaných obchodních sdělení tak spočívá v opakování dané činnosti, tedy v tom, kdy šířitel rozešle obchodní sdělení více než jednou. Opakovanost ve smyslu zákona nespočívá ve vícenásobném zaslání obchodního sdělení témuž adresátovi. Z hlediska subjektivního (tzv. adresná opakovanost) je k této opakovanosti přihlédnuto při ukládání správní sankce jako ke způsobu spáchání přestupku. Adresná opakovanost tak znamená, že obchodní sdělení jsou zasílání témuž subjektu. K tomu správní orgán konstatuje, že adresná opakovanost byla doložena v případě uživatelů elektronických adres [redacted] (sdělení ze dne 17. a 25. května 2017) a [redacted] (sdělení ze dne 17. a 25. října 2017).

K výroku I tohoto rozhodnutí správní orgán dodává, že obviněná je povinna při šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky tj. i elektronickou poštou, dodržovat povinnosti stanovené v § 7 zákona č. 480/2004 Sb. a, nejde-li o případ stanovený v § 7 odst. 3 tohoto zákona (tedy nejde-li o jeho zákazníky), je povinna dodržovat povinnost upravenou v § 7 odst. 2 uvedeného zákona, dle kterého lze podrobnosti elektronického kontaktu za účelem šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky využít pouze ve vztahu k uživatelům, kteří k tomu dali předchozí souhlas, tzn. že uživatel udělil souhlas ještě před samotným zasláním obchodního sdělení.

Souhlasem se rozumí svobodný, zřejmý a vědomý projev vůle, který učiní adresát vůči odesílateli, aby mu umožnil využívat podrobnosti svého elektronického kontaktu k šíření obchodních sdělení. Ze souhlasu musí být patrné, kdo jej poskytuje, komu a pro jaký účel je dáván. Souhlas musí být dán předem (před odesláním obchodního sdělení) a musí být prokazatelný. V případě obchodních sdělení není třeba dokládat na jakou dobu je souhlas udělen, neboť musí být dána možnost tento souhlas odmítnout v každém zaslaném sdělení. Zákon č. 480/2004 Sb. pro souhlas se šířením obchodních sdělení nestanoví povinnou formu, například písemnou. V případě konfliktní situace, kdy adresát obchodního sdělení tvrdí, že mu bylo odesílatelem zasláno obchodní sdělení bez jeho souhlasu, je však důkazní břemeno na straně odesílatele. V tomto případě je odesílatel povinen prokázat, že adresát souhlasil se zasláním obchodního sdělení, a že souhlas splňoval všechny výše uvedené náležitosti. Z tohoto vyplývá, že souhlas adresáta musí prokázat odesílatel obchodního sdělení. Souhlas se zasíláním obchodních sdělení je třeba získat předem (pokud nejde o stávajícího zákazníka) a musí být vztažen ke konkrétnímu odesílateli. Pro úplnost je třeba uvést, že souhlas se zasíláním obchodních sdělení nemůže být dán generálně tj. neurčitěmu okruhu subjektů (šířitelů obchodních sdělení) k neurčitým nabídkám.

K otázce souhlasů se šířením obchodních sdělení se obviněná vyjádřila prostřednictvím svého právního zástupce v podaném odůvodnění odporu, který sdělil, že ihned poté, co byl obviněné zaslán přípis v rámci předkontrolního řízení (dne 14. února 2017) tato kontaktovala svého smluvního partnera, společnost [REDAKCE]. Právní zástupce uvedl, že od této společnosti se obviněné dostalo ujištění, že souhlasy disponuje.

Obviněná dále prostřednictvím svého právního zástupce poukazuje na odbornou literaturu, která uvádí, že podnikateli, který iniciuje zasílání obchodních sdělení, ale aktivně tak nečiní (fakticky nerozesílá) není možné uložit sankci za přestupek dle zákona č. 480/2004 Sb. K tomu se správní orgán odkazuje na stanovisko dostupné na https://www.uouu.cz/vismo/dokumenty2.asp?id_org=200144&id=23490&n=za-sireni-obchodnich-sdeleni-je-odpovedny-nejen-rozesilatel-ale-i-objednatel, ve kterém správní orgán konstatuje, že § 11 zákona č. 480/2004 Sb. staví na objektivní odpovědnosti. Smyslem zákona č. 480/2004 Sb., je chránit soukromí v elektronické komunikaci v co nejširší možné míře. Proto je nutné za toho, kdo šíří obchodní sdělení, považovat i takovou osobu, která k šíření obchodních sdělení ve svůj prospěch udělila pokyn, příkaz, uzavřela za tím účelem smlouvu, či provedla jiný, obdobný úkon. Správní orgán k tomu dále konstatuje, že obviněná si měla, jakožto zadavatele rozesílek, dostatečně prověřit, že jejím smluvní partner disponuje validními souhlasy pro šíření obchodních sdělení ve prospěch obviněné, neboť není možné se spoléhat pouze na ujištění třetí osoby (smluvního partnera), že souhlasy se zasíláním obchodních sdělení odpovídají zákonu č. 480/2004 Sb., a to zvláště v případě, kdy na nedostatky byla obviněná v rámci předkontrolního řízení upozorněna (sp. zn. UOUU-11725/16). Dále k tomu správní orgán dodává, že pravomocné rozhodnutí správního orgánu může být pro obviněnou podkladem pro soudní spor s jejím smluvním partnerem za předpokladu, že obviněné vznikne v důsledku protiprávního jednání jejího smluvního partnera škoda. Správní orgán k tomu dále dodává, že stejně jako v jiných odvětvích, a to nejen v jiných právních odvětvích, i v oblasti ochrany osobních údajů může docházet a dochází k postupnému vývoji z hlediska právních názorů. K tomu správní orgán též odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze, ze kterého vyplývá, že „odpovědnosti za správní delikt v oboru práva veřejného se nelze zásadně vyhnout poukazem na smluvní ujednání mezi účastníky soukromoprávního (obchodního) vztahu a na porušení smluvních povinností ze strany druhého účastníka uzavřené smlouvy“.¹ Správní orgán tedy nepopírá možnost obviněné jednat ve svých soukromoprávních věcech dle svého uvážení, ale v návaznosti na citované rozhodnutí poukazuje správní orgán na to, že porušení zákona ze strany smluvního partnera neznamena vyvinění obviněné. Ta navíc tvrdí, že byla svým smluvním partnerem ujištěna o tom, že souhlasy disponuje. Ačkoli však kontrolní řízení trvalo přibližně tři měsíce, tak ani v tomto řízení, ani v navazujícím správním řízení obviněná nijak nedoložila, že by toto tvrzení bylo doloženo např. výpisem z databáze, ze kterého by zcela jasně vyplývalo, že souhlasy byly uděleny společnosti [REDAKCE] aby zasílala obchodní sdělení ve prospěch obviněné. Jestliže smluvní partner obviněné nedodrží smlouvu uzavřenou mezi jím a obviněnou (v doložené smlouvě je zakotvena povinnost společnosti [REDAKCE] dodržovat právní předpisy České republiky), má obviněná osoba možnost řešit toto soukromoprávní cestou, stejně jako od smlouvy odstoupit pro „porušení povinností závažným způsobem“ (viz bod 5.3. Smlouvy o marketingové spolupráci, Čj. UOUU-05291/17-22). Dále se obviněná prostřednictvím svého právního zástupce opírala o rozsudek Městského soudu v Praze.² Zde poukazuje především na skutečnost, že správní orgán v kontrolním a následném správním řízení se společností [REDAKCE] „odmítl obranu žalobce, že

¹ rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. září 1994, Čj. 6 A 197-93-18.

² rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. září 2017, sp. zn. 5 A 72/2014.

zajišťoval marketingovou kampaň pro společnost [redacted] který předmětnými souhlasy disponoval. Jednak měl za to, že pokud by společnost [redacted] disponovala souhlasy, jednalo by se o souhlasy udělené dané společnosti a nikoli žalobci.“ K tomu správní orgán dodává, že v daném případě [redacted] žádným způsobem neprokázal, že dané souhlasy se šířením obchodních sdělení měl, či je měl zprostředkovaně, aby rozeslal taková obchodní sdělení jménem a ve prospěch společnosti [redacted] která měla danými souhlasy disponovat. Obdobně jako v tomto případě, i v případě [redacted] stěžovatelé potvrdili, že dané společnosti souhlasy se šířením obchodních sdělení neudělili. Jestliže tedy obviněná tvrdí, že byla svým smluvním partnerem ujištěna o tom, že takovými souhlasy disponuje, tj. disponuje souhlasy pro zaslání obchodních sdělení ve prospěch obviněné, měla obviněná dostatek času na to, aby tyto souhlasy správnímu orgánu předložila. Správní orgán tedy nerozumí tomu, proč toto obviněná neučinila, když, dle svého vyjádření, se svým smluvním partnerem tuto problematiku komunikovala a navíc, má možnost nahlédnout do databáze, kterou smluvní partner zpřístupnil, a zjistit tak, kam byla obchodní sdělení odeslána (viz příloha č. 1 k Čj. UOUU-05291/17-29). S ohledem na smlouvu, která je uzavřena mezi obviněnou a jejím smluvním partnerem, správní orgán v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze konstatuje, že smlouva je dvoustranným právním jednáním, které zavazuje pouze smluvní strany.

Právní zástupce obviněné dále napadal tvrzení správního orgánu, že mezi obviněnou a společností [redacted] je uzavřena smlouva příkazního typu, neboť uvádí, že obviněná je přesvědčena, že neuzavřela smlouvu příkazního typu, ale inominátní smlouvu, která obsahuje prvky (typové znaky) smlouvy o dílo. K tomu správní orgán konstatuje, že není rozhodné, jakým typ smlouvy byl mezi obviněnou a jejím smluvním partnerem uzavřen. Podstatná je ta skutečnost, že k šíření obchodních sdělení musí docházet v souladu se zákonem č. 480/2004 Sb., což se v projednávaném případě prokazatelně nestalo, neboť předmětné souhlasy k zaslání obchodních sdělení nebyly správnímu orgánu doloženy. K tomu správní orgán dále sděluje, že „příkazní smlouva umožňuje příkazci, aby určitou záležitost, kterou nechce, nebo nemůže obstarávat sám, svěřil k obstarání příkazníkovi.“³ Podstatné tedy pro příkazní smlouvu je nikoli výsledek činnosti, ale činnost příkazníka ([redacted]), která směřuje k obstarání určité záležitosti příkazce (obviněná), kdy v tomto případě se „obstaráním určité záležitosti“ rozumí rozesílka obchodních sdělení ve prospěch obviněné na elektronické adresy ve vlastnictví společnosti [redacted] která zároveň, dle svého vyjádření, disponovala souhlasem se zasláním obchodních sdělení ve prospěch obviněné. K tomu správní orgán dále dodává, že výsledek sledovaný příkazem je sice cílem příkazce, ale není předmětem příkazní smlouvy, neboť jestliže by cílem mělo být obelání určitého předem daného počtu uživatelů elektronických adres, pak by bylo možné hovořit o smlouvě o dílo (jak naznačuje právní zástupce obviněné), protože výsledkem činnosti by bylo obelání všech uživatelů elektronických adres. Vzhledem k tomu, že doložená smlouva neobsahuje žádné takové ustanovení a že směřuje výhradně k obstarání záležitosti obviněné, tj. ke konání rozesílky, bez určení cíle, vyhodnotil správní orgán tuto smlouvu jako smlouvu příkazní a na tomto vyhodnocení nadále trvá.

Správní orgán tedy výše uvedené shrnuje tak, že vzhledem k objektivní odpovědnosti za šíření obchodních sdělení, která vychází z ustanovení § 11 zákona č. 480/2004 Sb., je obviněná odpovědná za nastalý protiprávní stav, tedy za stav, kdy docházelo k šíření obchodních sdělení,

³ Knapp, V. (ed.) Učebnice občanského a rodinného práva. Svazek II. Závazkové právo. 2. vydání. Praha: Orbis, 1955

aniž by pro takové šíření disponovala obviněná, či její smluvní partner ve prospěch obviněné, patřičnými souhlasly s tímto šířením.

K výroku II tohoto rozhodnutí správní orgán uvádí, že označením obchodního sdělení se rozumí např.: OS, newsletter, obchodní sdělení, novinky apod., které jsou uvedeny před adresou odesílatele, nebo v předmětu zprávy (např.: OS: [REDAKCE] či Newsletter – levná vt, Akce – sleva na herní počítače, apod.). Obchodní sdělení musí tedy být označeno tak, aby zcela jasně a bez nejmenších pochybností na první pohled evokovalo obchodní nabídku. Na základě takového označení má adresát možnost se rozhodnout, zda danou zprávu přijme (otevře), či nikoli. Rovněž je takové označení nutné z toho důvodu, aby byl adresát schopen obchodní sdělení na první pohled odlišit od dalších jemu doručovaných zpráv. Pokud by označení bylo až v samotném obsahu sdělení, pak by to přinášelo pro adresáty vyšší náklady spojené s tím, že adresát musí celé sdělení nejprve přijmout, aby z jeho obsahu zjistil, že předmětem tohoto sdělení je obchodní nabídka. Dále k tomu správní orgán uvádí, že dle smlouvy, která je přílohou vyjádření vedeném pod Čj. UOOU-05291/17-23, za obsah obchodních sdělení odpovídá společnost [REDAKCE] (bod 3.3. smlouvy ze dne 12. srpna 2016). K tomu se kontrolující opět odkazuje na výše vysvětlený pojem šířitele obchodních sdělení a dále dodává, že není možné se zákonné povinnosti zřeknout pouhým smluvním přenesením odpovědnosti, neboť ustanovení § 11 zákona č. 480/2004 Sb. je konstruováno na základě objektivní odpovědnosti tj., odpovědnosti za právní stav.

Správní orgán v návaznosti na analýzu jednotlivých obchodních sdělení, která byla součástí stížností, konstatuje, že obviněná ve většině případů znění zákona naplnila, neboť se alespoň v předmětu zaslané zprávy objevily výrazy, které obchodní nabídku zcela zjevně evokují. Nicméně řádně nebyla označena obchodní sdělení ze dne 25. května 2017, kde v předmětu zprávy bylo uvedeno „Malý, ale výkonný“, 1. září 2017, kde v předmětu zprávy bylo uvedeno „Kancelářský počítač za cenu kancelářského balíku“ a ze dne 17. října 2017, kde v předmětu zprávy bylo uvedeno „12 jader, 24 threadů, 48 GB RAM a grafická karta se 6 GB pamětí“.

Správní orgán tedy na základě výše uvedeného považuje za prokázané, že obviněná porušila svým jednáním povinnost stanovenou v § 7 odst. 2 a odst. 4 písm. a) zákona č. 480/2004 Sb., tedy šířit obchodní sdělení elektronickými prostředky pouze ve vztahu k těm uživatelům, kteří k tomu dali předchozí souhlas, a zároveň ne všechny zasílané zprávy byly jako obchodní sdělení označeny, čímž spáchala přestupek podle § 11 odst. 1 písm. a) bod 1 a 2 zákona č. 480/2004 Sb.

Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb. je přestupkem škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.

Podle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější. Správní orgán tak musel v rámci aplikace tzv. absorpční zásady posoudit, který přestupek spáchaný obviněným je nejzávažnější. Dospěl přitom k závěru, že se jedná o přestupek podle § 11 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 480/2004 Sb., neboť se tento přestupek vztahuje na šíření obchodních sdělení bez souhlasu adresátů, přičemž právě právní titul, tj. souhlas, je stěžejním bodem v rámci ochrany elektronické komunikace potažmo ochrany soukromí v elektronické komunikaci.

Podle § 37 zákona č. 250/2016 Sb. se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlídně zejména k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a k povaze činnosti obviněného. K otázce povahy a závažnosti přestupku (§ 37 cit. zákona) správní orgán vyhodnotil, že obviněná svým protiprávním jednáním zasáhla do právem chráněného zájmu (soukromí v elektronické komunikaci - § 38 písm. a) cit. zákona). K tomu správní orgán dodává, že v případě uživatelů elektronických adres [redacted] a [redacted] z bylo do jejich soukromí zasaženo hrubým způsobem, a to ve shora popsané adresné opakovanosti (§ 38 písm. c) cit. zákona). Správní orgán též přihlédl ke skutečnosti, že obviněná již byla na problémy se šířením obchodních sdělení upozorněna, a to dopisem ze dne 4. ledna 2017 (Čj. UOOU-11725/16), na který obviněná odpověděla a podle svého vyjádření v doplnění odporu o tom též informovala svého smluvního partnera, faktického odesílatele, společnost [redacted]. Správní orgán rovněž vyhodnotil délku protiprávního jednání obviněné (§ 38 písm. f) cit. zákona), neboť stížnosti byly podávány v rozsahu měsíců květen-listopad roku 2017. Ve smyslu § 40 přezkoumal správní orgán jednání obviněné také z hlediska přitěžujících okolností a dospěl k závěru, že obviněná spáchala více přestupků (§ 40 písm. b) cit. zákona), konkrétně přestupky dle § 11 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 480/2004 Sb. a dle § 11 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 480/2004 Sb. Při stanovení výše správní sankce nemohl správní orgán přihlídnout k žádné z polehčujících okolností, které jsou uvedeny v § 37 zákona č. 250/2016 Sb.

Ke správní sankci, která byla navržena v příkazu, správní orgán dodává, že si je vědom závěrů Nejvyššího správního soud České republiky, které vycházejí z rozhodnutí 1 As 9/2008-133, nicméně v době vyhotovení příkazu (a rovněž tohoto rozhodnutí), nebyly na portálu www.justice.cz u obviněné vedeny žádné účetní záznamy, ze kterých by bylo možné při určení správní sankce a při současném dodržení závěrů NSS z rozhodnutí 1 As 9/2008-133, vycházet. Zároveň však správní orgán přihlédl k doloženému přiznání k dani z příjmů právnických osob (příloha k Čj. UOOU-05291/17-36), ze kterého vychází, že obviněná se nacházela na konci roku 2016 ve ztrátě 191.274.00 Kč a v otázce správní sankce moderoval své původní rozhodnutí uvedené v příkazu Čj. UOOU-05291/17-33) a uložil peněžitý trest tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., který správnímu orgánu ukládá uložit obviněnému, který byl uznán vinným, náklady řízení paušální částkou, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, podle kterého paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1.000 Kč.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u Úřadu pro ochranu osobních údajů proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedkyni Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 5. června 2018

otisk
úředního
razítka

Ing. Josef Vacula
inspektor
(podepsáno elektronicky)